

kaj, ji ni bilo jasno. Uneslo se je tudi to, prišle so druge skrbi. Sestri sta vstopili v pripravnico. Staša je bila v tretjem, Pavla v prvem letniku, ko je jela bolehati mati. In ko je delala Staša maturo, je priporočila mati svoje otroke Bogu, Nevenka jim je morala biti sestra in mati. Da bi delala Pavla dolgo pot štirih let pripravnice, ni kazalo; dala jo je v trgovski kurz, ji dobila službo v Kranju. Tam se je seznanila s poštenim fantom. Čakala ga je štiri leta, da sta si pripravila kaj. Ostal je mož-beseda. Zdaj je v Trstu. Staša je učiteljvala dve leti v hribovitem kraju in dobila potem po posebni protekciji mesto na Vrhniki. Sestrarna je dobro. Pavla vabi Nevenko k sebi v Trst. Lahko bi se omožila tam. Ona ima vedno kakega gospoda na stanovanju, in po ljudeh pride in gre vse. Nevenka noče tja. Ne mara slišati o možitvi, ne mara videti izgubljene sreče. Sicer je zdaj primerno dobro tudi Nevenki. Blaga gospa, kateri se je smilila, je trkala in prosila toliko časa, da je dobila Nevenka službo otroške vrtnarice. Preskrbljena je za silo. Ko bi le ne bilo hudobnih ljudi in spominov! Oni slede v cerkev, v krog njene drobne čredice. Otroci jo spominjajo, da ima Milan dve dekletci. „Zelo srčkani,“ piše sestra iz Trsta.

Večkrat naleti Staša na Milana. On prebledi in umolkne, če govori z ženo. Če je sam, se zdi, da bi se rad ustavil in povprašal kaj — a Staša hiti neprijazno mimo njega. Zakaj, sestra moja? Kdo mu zameri kaj? Neumna je ženska, ki veruje in čaka. Da. Bila bi vzela takrat učitelja Dolenca...

Večkrat naleti Nevenka na Strgarjeve. Ni jeze med njimi. Ob materini smrti so bili prišli pokropit, spremit. Tolažili so tedaj Nevenko, ji svetovali, da se omoži, in ji povedali, da je Milan srečen. Srečen! Nobena solza obupane mu ni skalila miru. Daj Bog, da bi bil, ostal srečen — daj Bog, da se pogovoriva enkrat mirno o minulem, da se nasmejiva komediji življenja... Zdaj, to čuti Nevenka, ni še čas za to. Čas in trdna volja sta nasula pepela na požar obupa. Ali pod pepelom tli še in peče — še jo zaskeli, ko zagleda Milanovo mater.

Strgarjevim ni prav, če jo vidijo samo — prav ni to drugim. Naj vam ne bodo mar samotne samotne poti, kot vam niso bile mar njene solze. Prosto skače ptičica po gozdu, prosto si išče vodica svoje poti — človek pa stoji pod vednim nadzorstvom ljubega bližnjega, javnega mnenja.

(Dalje.)

Dihanje njiv.

Zložil Radoslav Bevč.

V pričakovanje sveto
odeto
je polje
bilo
in kmet je šel
ves sladke volje
med njivami
in govoril tako:

„V tej zemlji zrnje sniva mi —
Bog sam mi ga je dal;
zato: zakaj bi trepetal,
saj On je poln dobrote same
in če bi grešnika me kaznoval —
le svoje vzame.“

Ko šel je mimo znamenja
se je odkril,
pokleknil na kup kamenja,
in glas njegov
se je v molitev spremenil:

„Bog Oče, Sin in Sveti Duh!
Dajte mi samo to,
kar rabi duša moja in telo —
Bog Oče, Sin in Sveti Duh!“

Obraz neba bil resen je, teman —
a kmet domov se vračal je boječ, udan.
In ko poletje je priromalo
v deželo, da bi videli tedaj
vsa čuda, slišali vse pesmi, kar izpel jih gaj
in v polju prepelica:

„Pet — pedi, pet — pedi,
pojdit zet,
že se mudi!...“

In v razoru ženjica:

„Reži mi, srpič, reži mi,
tri nagelje rdeče vreži mi!...“

In fant od steze ji odpoje:

„Daj, šopek duhteči zveži mi
in s trakom rdečim ga trikrat ovij,
poškropi ga s kapljami rdeče krvi!...“

In kmet vesel je žetve svoje:

„O sveta Trojica,
to polje poglej!
Bog Oče, kar dala je Tvoja desnica,
kar meni si Ti pritrpel,
Bog Sin, in Bog Sveti Duh, kar mi Tvoj
žegen je dal —

ne bom vsega vzel,
samo za živež in spómladno kal —
a drugo Ti sprejmi nazaj,
za Svojo čast, zdaj in na vekomaj!...“

